

TEEMU WILLAMO

Elämän kahleet

Elämän kahleet

© 2022 Teemu Willamo

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6250-9

Luku 1: Nik Odession

Meren rannalla, Siv-joen suiston ympärillä sijaitseva Sivistan oli oikein idyllinen kaupunki Belfanin valtakunnan kaakkoisosissa. Kaupungin pormestari Fernst nautti kansalaisten täyttä luottamusta. Kaupungissa oli laajaa teollisuutta, joka työllisti suuren osan alhaisemmista yhteiskuntaluokista, ja rikollisuutta esiintyi hyvin vähän – poliisipäällikkö Hammon piti tästä huolen. Kaupunki oli suorastaan lähialueen korkean kulttuurin keskus taidenäyttelyineen ja oopperoineen. Paikka, jota kuka tahansa itseään kunnioittava kansalainen olisi ylpeä voidessaan kutsua kodikseen.

Tai ainakin suurin osa kaupunkilaisista ajatteli näin. Nik Odession oli aina ollut erikoistapaus.

Tästä Nik muistutti jälleen itseään piileskellessään sivukujalla jätetynnyreiden takana poliisipartion juostessa pääkatua ohi. Hän oli jo nousemassa ylös piilostaan, mutta painautui taas matalaksi kuullessaan itsensä poliisipäällikön äänen: ”Tule esiin, varas! Tiedän että olet jossain täällä!”

Nik pysytteli hiljaa paikallaan poliisipäällikön painaessa ohi, ja kun he olivat kaikki menneet, hiipi hän esiin ja suuntasi takaisin kohti toria, mistä oli äsken juossut pakoon poliisit kannoillaan. Hän oli jo melkein ehtinyt kääntyä Ylistön asuinalueelle johtavalle tielle, kun kuuli takaansa äänen: ”Nik! Pysähdy siihen paikkaan!”

Poliisipäällikkö oli juossut hänet kiinni, ja hänen perässään köpötteli harmaahiuksinen vanha rouva, jonka sormuksen Nik oli kähveltänyt.

”Poliisipäällikkö Hammon. Hyvää iltaa”, Nik sanoi, asetellen kasvoilleen viatonta ilmettä.

”Tuo pojankloppi se oli, aivan varmasti oli”, vanha rouva huohotti saatuaan heidät kiinni. ”Tunnistan tuon tukkapehkon helposti.”

”Mistä on kysymys?” Nik ihmetteli, sivellen ruskeita, vanhempiensa mielestä taas aivan liian pitkiksi venähtäneitä hiuksiaan.

”Nik, tyhjennä taskusi”, poliisipäällikkö komensi.

Nik käänsi housuntaskunsa ympäri, ja ojensi poliisipäällikölle kaksi hopearahaa sekä linkkuveitsensä.

”Ne ovat minun”, Nik sanoi.

”Rintatasku myös”, poliisipäällikkö käski.

”Äh, no hyvä on, hyvä on.”

Nik veti esiin varastamansa sormuksen ja ojensi senkin Hammonille.

”Tämäkö se oli, rouva Erneste?” poliisipäällikkö kysyi vanhalta naiselta.

”Tuo juuri. Minä pudotin sormuksen, ja kun kumarruin sitä poimimaan, varasti tuo hulttio sen itselleen ja juoksi tiehensä. Kiitos kovasti, herra poliisipäällikkö. Ja katsokaakin, että hulttio saa rangaistuksensa!”

”Sen teen”, Hammon lupasi, rouva Ernestedin marssiessa tiehensä.

Kaksi muuta poliisia saapui myös heidän luokseen.

”Saitteko varkaan kiinni, poliisipäällikkö?” toinen heistä kysyi.

”Kaikki on kunnossa”, Hammon vastasi. ”Nik Odession se taas oli. Minä hoidan tämän loppuun, jatkakaa te vain partiointia.”

”Selvä on, herra poliisipäällikkö!”

”No niin, Nik, tulehan nyt”, Hammon sanoi tovereidensa lähtiessä jatkamaan matkaansa. ”Minä saatan sinut kotiin.” Hän tutkaili linkkuveistä jonka oli Nikiltä takavarikoinut. ”Hieno veitsi. Onko tämä isältäsi saatu?”

”On”, Nik vastasi.

Hammon ojensi veitsen takaisin Nikille, heidän suunnatessaan kohti Ylistöä.

”Nik, Nik, Nik”, Hammon huokaili heidän kävellessään. ”Mitä minä oikein teen sinun kanssasi? Tämä oli jo kolmas kerta kun sinä jäät kiinni taskuvarkaudesta. Kyllä minä ymmärrän, minäkin tein nuorena kaikenlaista tyhmää, mutta luulisi että opit kerrasta. Minun on taas sakotettava sinua – sanotaan vaikka näiden kahden hopearahan verran.” Poliisipäällikkö raapusti kaksi pientä sakkolappua, joista toisen hän ojensi Nikille, ja asetteli toisen virkapukunsa taskuun hopearahojen kanssa. ”Jos tämä meno jatkuu vielä, joudun kieltämään sinulta teräaseen hallussapitämisen julkisella paikalla ja takavarikoimaan hienon veitsemi. Ja jos mikään muu ei auta, niin joudun heittämään sinut vankilaan. Sitäkö sinä tahdot?”

Nik otti aikansa heidän kulkiessaan, ennen kuin vastasi: ”En toki, herra poliisipäällikkö.”

”Sitä minäkin. Mitähän isäsi ja äitisikin oikein sanovat? Pormestari Fernst on jo pitkään ylpeillyt sillä, että Sivistan on yksi valtakunnan lainkuuliaisimpia kaupunkeja, täällä rikoksia

tapahtuu hyvin harvoin. Sen nyt vielä ymmärtää, että joskus joku köyhä koditon varastaa leipää – ja hekin jäävät nopeasti kiinni ja joutuvat vankilaan – mutta sinä olet kunniallisen suvun vesa, eikä tämä ole sinunlaisellesi lainkaan soveliasta käytöstä. Ymmärräthän, että joissain muissa kaupungeissa kodittomia saatetaan jopa hirttää kolmesta taskuvarkaudesta.”

”Pidän tämän mielessä, herra poliisipäällikkö.”

Nik kuitenkin tiesi, että uhkaus oli tyhjä. Rikkaan liikemiehen pojan hirttäminen tekisi kaupungin maineelle paljon enemmän paha kuin muutama taskuvarkaus. Kodittomien varkaiden hirtttämisestä Sivistanissakin sen sijaan joskus puhuttiin, vaikka kaupungin hirttolavoja ei ollutkaan käytetty moneen vuoteen, ei sitten kalastajakapinan Nikin ollessa viisivuotias.

He saapuivat Nikin kotitalolle; Ylistön hienostoalue oli täynnä suuria, pääosin valkoisia, kaksikerroksisia taloja, joista Odessionit asuivat yhdessä kaikista hienoimmista. Kirkkaan vihreää nurmikkoa kasvoi talojen välissä. Hammon kolkutti suurta, pronssista kolkutinta oven vieressä. Hetken kuluttua Nikin isä tuli avaamaan.

”Poliisipäällikkö Hammon... Nik... Mitä on tapahtunut?”

”Iltaa, herra Odession”, poliisipäällikkö sanoi. ”Minulla on ikävää kerrottavaa. Poikanne jäi äsken kiinni taskuvarkaudesta.”

Isän kasvot näyttivät ensin kauhistuneilta, sitten vihaisilta, hänen lyödessään otsaansa kämmenellään.

”Nik, mitä sinä olet taas mennyt tekemään?”

”Hän varasti sormuksen, jonka rouva Ernestad oli tiputtanut. Toivon totisesti, että otatte pojan kunnon puhutteluun, ja pidätte häntä paremmin silmällä. Tämä oli jo kolmas kerta. Teidän

perheenne on alkanut näyttäytyä melkoisen huonossa valossa, herra Odession. Ymmärrättehän, että jos tämä jatkuu, on minun lukittava Nik vankilaan. Ja näin kunnianarvoisan perheen vesan vangitseminen olisi suuri häpeä koko kaupungille, joten toivon totisesti meidän kaikkien takia, että emme ajaudu siihen.”

”Minä pidän huolen että poikaa rangaistaan, ja jatkossa hän tulee olemaan oikea mallikansalainen. Olkaa huoleti, onhan hän sentään Odessionin sukua. Kiitos teille, hyvä poliisipäällikkö, ja hyvää illanjatkoa.”

Hammon lähti, jättäen Nikin vanhempiensa puhuteltavaksi.

”Nea, katapa illallinen pöytään”, isä käski.

Nikin pikkusisko kattoi kuuliaasti salongin pöytään maitoa, makrilleja, leipää ja juustoa. Isä Alford kävi myös hakemassa vaimonsa Margarian kamaristaan kuuntelemasta suosikkisinfoniaansa, ja niin he kokoontuivat illalliselle.

”Kiitos jälleen tästä ateriasta”, isä mumisi, ja kaikki lausuivat yhdessä rukouksensa. Tai kaikki muut paitsi Nik, joka liikutteli laiskasti huuliaan, mutta ääntä ei hänen suustaan kuulunut.

”Kunnia isän, äidin, rukous heidän verelleen. Kunnia kuningattaren, rukous hänen kruunulleen. Kunnia jumalan, rukous hänen taivaalleen.”

Vasta kunniarukouksen lausuttuaan sai käydä pöytään, se oli koko Belfanin valtakunnan tapa.

”No niin, meillä on vähän vakavaa keskusteltavaa”, isä sanoi heidän alettua koota ruokaa hienoille posliinilautasilleen. ”Margaria-kulta, poliisipäällikkö Hammon toi äsken Nikin kotiin. Poika oli taas jäänyt kiinni taskuvarkaudesta.”

”Mutta Nik, kuinka sinä nyt taas olet sellaiseen sortunut?” äiti kauhistui. ”Kyllä sinun on nyt opittava tavoille, ja lopetettava tuollainen rötöstely!”

”Jonain päivänä sinä tulet perimään minun tehtaani, ja ajattele nyt miltä se näyttäisi, jos suuren yrityksen johtaja olisi edelleen ongelmissa poliisin kanssa”, isä saarnasi. ”Tämä sai nyt olla viimeinen kerta kun sinä varastat yhtään mitään. Luulen, että muutama raipanisku illallisen jälkeen tekee pojalle hyvää. Ja jos vielä kerran jätät kiinni varastamisesta, jätät kuukaudeksi kotiarestiin, ja raippaa tulee päivittäin.”

Tämä yllätti Nikin. Raippaa isä ei ollut ennen käyttänyt. Köyhäistön parissa sitä käytettiin kuulemma lapsiin jatkuvasti, mutta hienojen perheiden maineeseen lasten väkivaltainen kurittaminen ei sopinut. Nik vilkaisi äitiään epävarmana.

”Kulta, luuletko että se tosiaan on tarpeen?” äiti kysyi varovasti.

”Kyllä minä luulen”, isä totesi ylskantaan. ”Poika alkaa käydä mahdottomaksi.” Hän huokaisi. ”Kukaan ei saa koskaan tietää. Anteeksi Nik, mutta yritä ymmärtää, että tämä on omaksi parhaaksesi. Voi, mikset sinä voisi olla yhtä helppo ja tottelevainen lapsi kuin Nea?”

”Anteeksi isä, anteeksi äiti”, Nik mutisi. ”Minä yritän.”

”Ja yritätkin kunnolla, Nik”, isä jylisi. ”Kun minä jään eläkkeelle, haluan tehtailleni arvoiseni seuraajan. Odessionin suku on sukupolvien ajan kuulunut Belfanin kunniakkaimpaan ylhäistöön, enkä soisi sen linjan katkeavan minuun. No, ehkäpä sinä opit läksysi. Olemmehan me kaikki joskus nuoria.”

Odessionin nimeä toki kunnioitettiin paljon, mutta isä liioitteli Nikin mielestä kyllä huomattavasti, kuten hänen tapansa usein oli, jos suvun kunniasta tai jostain muusta vastaavasta oli puhe.

"Kaupunki oli suorastaan lähialueen korkean kulttuurin keskus taidenäyttelyineen ja oopperoineen. Paikka, jota kuka tahansa itseään kunnioittava kansalainen olisi ylpeä voidessaan kutsua kodikseen.

Tai ainakin suurin osa kaupunkilaisista ajatteli näin. Nik Odession oli aina ollut erikoistapaus."

Nik Odession on nuori kapinallinen ja rikollinen Belfanin valtakunnassa sijaitsevassa Sivistanin kaupungissa. Sivistanissa suvun maine ja kunnia ovat kaikki kaikessa. Vanhempiensa suureksi pettymykseksi Nik ei ole kiinnostunut sukunsa perintönä kulkevan liiketoiminnan jatkamisesta, vaan käyttää mieluummin aikansa kokeillakseen, miten paljon rikkailta voi varastaa, ennen kuin siitä jää kiinni. Yhä pahempien rikosten kautta hän pyrkii kylvämään kaaosta ja anarkiaa, horjuttaen näin valtakunnan itsestäänselvyytenä pidettyjä normeja. Mutta miten tämä kaikki vaikuttaa hänen siskoonsa Neaan? Ja miten Nean kunniallisen ylhäistöelämän käy, kun hän yhtäkkiä ihastuu Nikin rikostoveriin, köyhään Haroliin?

Elämän kahleet kertoo ympäröivän yhteiskunnan yksilöä kohtaan asettamista odotuksista, niiden rikkomisesta, ja niiden alla murtumisesta. Olisitko valmis murtamaan kahleesi?

